

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

Η ΑΔΕΛΦΗ

Ο Περικλής Γεράντης ποτέ δεν ήθελε να νάδειξε καλωσύνη ή μεγάλη του αδελφή. Όταν στο σπίτι του έπρόκειτο να ληφθή καμιά σοβαρά απόφαση για κανένα ζήτημα, ή άρνησις της έφθανε την μανία. Έφώναζε και κατηγορούσε σχεδόν σάν καμιά πρόστυχη γυναίκα.

Έτσι είχε ζήση αυτή όλο τον καιρό με τον καημένο τον πατέρα της, που πάθαινε και ήσυχασε, έτσι είχε ζήση με τον αδελφό της τον πιο μεγάλο που αναγκάστηκε στο τέλος να ζήτηση δουλειά στην έπαρχία για ν' απαλλαγθή από αυτήν, έτσι με την άλλη αδελφή της ως που παντρεύτηκε κι' αυτή και δεν γύρισε να τους ξαναβιδή, έτσι τώρα και μ' αυτόν...

Ο Περικλής Γεράντης έσυλλογιζέτο τώρα τι θάπρεπε να κάμη με την μεγάλη του αυτή αδελφή. Δεν την αγαπούσε και δεν την έσβητο διόλου, αφού και αυτή αγαπούσε μόνο τον ξανό της και δεν έσβητο κανένα, δεν μπορούσε όμως έτσι εύκολα ν' απαλλαγθή από τις φωνές της και από τις κατάρες της.

Καθώς έπινε στην τραπεζαρία, που έρχοιμενε και για κοιτώνας της αδελφή του, τον πρώην τον καφέ, την έβλεπε με μίσος μιά και με κάποιια ευχαρίστησι, γιατί την έκανε και ο ίδιος τώρα να υποφέρει, να κοιμάται σκεπασμένη ως πάνω από το κούτσελο.

Όχι τ' ή ώρα καλοκαιρινής έποχής του Ίουνίου και αυτή δεν είχε σηκωθεί ακόμη!

Ο Περικλής ήξερε πως δεν έκοιμάτο, μα πως έπειδή ήτο ήθιμομένη δεν ήυπονόσεν ακόμη, και δεν ήθε ήυπονόσεν ίσως ούτε ως το μεσημέρι. Τό σπίτι τό είχαν άρξισε έφτά ημέρες τώρα άνοι—κάτω και γόγγυζε στο κρεβάτι της, χωρίς να έχ τι τίποτα. Δεν ήθελε να σηκωθεί με κανέναν τρόπο...

Τώρα την άκουε να βήχχ, να βήχχ στεγνά, μα την άνασσα της δεν την άκουε διόλου. Είχε κρύψει και την ίδια την άνασσα της. Τού ήθε να πάρη ένα ποτήρι νερό να την καταβρέξη, μα ύστερα σταμάτησε. Αυτή ήθε έδραζε τις φωνές και ήθε την άκουαν πάλι στην αλλη.

Τόσα χρόνια για να είναι ήσυχος έλεγε στην μεγάλη του αδελφή πως δεν ήθε έπαντρεύετο, πως ήτο μισογύννη, πως ή γυναίκες του έκαναν κακό, μα τώρα πιά τό πράγμα δεν μπορούσε να κρηφτή. Τό τελευταίο του αίσθηματικό έπιστόδιο τό είχε σχεδόν καταλάβει κι' αυτή και γι' αυτό έφαινετο χειρότερη από κάθε άλλη φορά όλον αυτό τον καιρό.

Ο Περικλής ήπιε γλήγορα τον πρώην τον καφέ και έτοιμάζετο να φύγη. Αν δεν έγίνετο τό πρωί καμιά σκηνή θά έγίνετο τό μεσημέρι ή τό απόγευμα. Ήσαν τόσο συνηθισμένα πράγματα αυτά.

Μέσα στην κουζίνα ήθε άκουμένο πάνω στο τζάκι ένα τηλεγράφημα. Ήτο κάποιου φίλου του που τό άνηγγαλλε τον άρρωτό του.

Ήτο και αυτός ένας τρόπος από τις έκδικήσεις της μεγάλης του αδελφής. Ήνας πρόστυχος και γελοίος τρόπος, που στο τέλος δεν είχε κανένα σκοπό. Τώρα σκέφθηκε πως κάποτε τό είχε σπάσει το συρτάρι του, τό έπήρες ό,τι γράμματα είχαν από φίλους του και τό έβαλε στο πλυσταρίο. Έγελαιεν άντι να ήθιμώση. Ο ήθιμος τον έξέσπασε σέ γέλιο.

— Τι ποτένια! είπε.
Έβιάζετο να βγη έξω και ξαναπέρασεν από την τραπεζαρία. Ή αδελφή του έξακολουθούσε να μένη στο κρεβάτι. Έβλεπε να βγαίνει από τά σκεπάσματα ένα κομμάτι από τό κεφάλι της, και τό φάνηκε σάν κεφάλι βατράχου πούχει και μαλλιά.

Καμιά φορά ο Περικλής ένοιωθε μιά λύπη για την αδελφή του και έλεγε:

— Είνε και να την λυπάσαι. Πιός έξρες αν ήθε ήτο έτσι αν την παντρεύεσαι...

Αυτό τον καιρό όμως έπαναστατούσε πολύ τό έγώ του και έσκέπτετο πως δεν είχε στο τέλος καμιάν υποχρέωσι να ήψίσταται την κακία της και τον έγωισμό της και να γίνεται δυστυχισμένος, χωρίς να είναι υπεύθυνος σέ τίποτα.

Τι θά έγίνετο όμως μ' αυτή τη δουλειά; Έφτα ημέρες τώρα έμεινε στο κρεβάτι χωρίς να έχ τι τίποτα και ήτο

ίκανή να μείνη άλλες έφτά ακόμη ή και άλλες δεκαεφτά. Τό πείσμα της έφθανε σέ βαθμό έξωφρενικό.

Την έκούταζε και πάλι: έτσι στο κρεβάτι κουκουλωμένη και τό έφάνηκε σάν μούμια ή σάν κικουρτιασμένο ξάνο. Και είχε τέτοιαν άντιπαθητικότητα ακόμη στόν τρόπο που έκανε πως κοιμάται. Είχε κλεισμένα τά μάτια της και μουρμούριζε...

Μιλούσε σιγά σιγά και κοιμένα, σάν πραγματικά άρρωστη, μα τά πιο πολλά λόγια της έμειναν μέσα στο στόμα της...

Μέσα από την κουζίνα ήκούετο ο ήθιμος των πιάνων και των χρονοίων. Ή ύπηρετρούλα, ή Φρόσσι, έπλενε τά πιάντα σέ τό νεροχύτη.

Ύστερα ή Φρόσσι ήθε στην τραπεζαρία.

— Τον καημένο τό σκουπιδιάρη τον λυπήθηκα, είπε.

— Τι έπαθε, τί έπαθε; ρώτησεν ο Περικλής.

— Νά, πάθαινε πάνω στο κάρρο με τά σκουπιδιά. Πρέπει να τό ήρε συκοπτή!

Ή αδελφή του Περικλή πρέπει ν' άκουγε, μα δεν μιλούσε. Άλλες φορές έ έκαναν δλοκόληρη συζήτηση με την Φρόσσι και ήθε έβγαίνεν έξω στο δρόμο να μείνη και λεπτομέρειες. Τώρα δεν έβγαλεν ένα κή.

Οι φωνές των πολλώντων δυνάμωναν έξω στο δρόμο. Άκουσε ο Περικλής και τον ήθιμο του διερχόου του μανάχη που έφώναζε «κουκιά και άγκινάρες» και την καθαρή φωνή της αγουλούς και τον έφημεριδοπούλη, και άπάνται από την αλλη, την γρηά ύπηρετρια, την κυρά Λένα, που φώναζε:

— Τράδα, τράδα, δεν έχει τό νεπόζιτο άλλο νερό!

Τώρα γίνηκε για κάμποις ώρα σιγή, μα όταν έβγαλεν πια στην έξωπορτα άκουσεν ο Περικλής, την αδελφή του που έφώναζε στην ύπηρετρια.

— Έλα μέσα, έλα μέσα, τί δουλειά έχεις στην αλλη; Έλα πάστρεψε τις πατάτες.

— Τις πατάτες!

— Και τις πατάτες και τά κολοκυθάκια σου είπα.

Στό δρόμο ο Περικλής έσυλλογιζέτο τους κοινωνικούς ήθεμούς που έφτιασαν την οικογένεια και έκαναν τους αδελφούς να είναι δεμένοι από αδελφές πού τίποτα άλλο από μιά δυστυχία στή ζωή των δεν τους προσφέρουν. Γιατί να είναι έτσι οι οικουμενικοί και οι κοινωνικοί ήθεμοί; Καμιάν άπάντησιν όμως δεν έβρισκε στο έρώτημά του.

Ή άτιμώσυρα του σπιτιού του τον έδάραινε και τον έπινγε. Μέσα στο σπίτι έγίνετο ένας έκημηδενισμένος όργανισμός. Ένα τίποτα, αυτός που έξω τόση δραστηριότητα ανέπτυσσε για την δουλειά.

Τι ήτο όλη ή ζωή της αδελφής του; Δεν ταίριζε με κανένα. Και στις χαρές και στις λύπες του σπιτιού των είχε την ίδια κικουρτιαση στάση, την ίδια κικουρτιαστική.

Τό βράδυ της έκλεισε την πόρτα γιατί τό έφώναζε και άρχισε να τον καταριέται. Έκλεισε την πόρτα του θωματίου του και έτσι έγλύτωσε από τις πιο πολλές φωνές της.

Τό άλλο πρωί όμως ήθε πάλι άλλες ιστορίες, και την άλλη ημέρα, και την άλλη άλλες. Και κάθε ημέρα ήθε είχε τις ίδιες σκηνές ως να άφινε τό σπίτι: αυτό που ή άνώπανθη αδελφή του είχε ρίξει τή στρουγγιά της και την κατάρα της, ως που να πάθαινε ή αυτός ή αυτή!...

Κ. Φαλταΐτς

Είνε σκληρό, πολύ σκληρό κανείς ν' αγαπήση ψυχή, π' άργά ή γλήγορα θά τον καταφρονήση.

Α. Παράσχος

Σέ ποιόν ή Μοίρα ψεύτικη ζωή μές βρασιάζει! μιά άχτίδα βλέπομε αλληγή, κι' έξανα μούρη καταγιγίς έπάνω μας σφυρίζει!

Σ. Καρύδης

